

1926

TAMMIKUU - MARRASKUU

TAISTELUSTA OIKEISTOLAISIA JA „ULTRAVASEMMISTOLAISIA“ POIKKEAMIA VASTAAN

*Kaksi puhetta Kominternin Toimeenpanevan komitean
Puhemiehistön istunnossa
tammikuun 22 p:nä 1926*

I

Mielestäni Hansen ja Ruth Fischer ovat väärässä. He vaativat, että taistelu oikeistolaisia ja „ultravasemmistolaisia“ vastaan olisi käynnissä aina ja kaikkialla, kaikissa oloissa, yhtäläisellä iskuvoimalla, niin sanoakseni oikeudenmukaisuuden perusteella. Tämä oikeistolaisiin ja „ultravasemmistolaisiin“ kohdistuvan iskun oikeudenmukaisuuden ja tasapuolisuuden kanta kaikissa oloissa ja kaikissa tilanteissa on lapsellinen katsantokanta. Poliitikko ei voi asettaa kysymystä sillä tavalla. Kysymystä taistelusta oikeistolaisia ja „ultravasemmistolaisia“ vastaan ei ole harkittava oikeudenmukaisuuden kannalta, vaan poliittisen ajankohdan vaatimusten kannalta, puolueen poliittisten tarpeitten kannalta kullakin kyseessäolevalla ajankohdalla. Miksi Ranskan puolueessa taistelu oikeistolaisia vastaan on tällä hetkellä nykyhetken iskutehtävä, mutta Saksan kommunistisessa puolueessa nykyhetken tehtävänä on taistelu „ultravasemmistolaisia“ vastaan? Siksi, että tilanne Ranskan ja Saksan kommunisti-

sessä puolueessa ei ole samanlainen. Siksi, että näiden kahden puolueen poliittiset tarpeet ovat tällä hetkellä erilaiset.

Saksa on vasta äskettäin selvinnyt syvästä vallankumouksellisesta kriisistä¹, jolloin puolue kävi taistelua suoran rynnistyksen menetelmin. Nyt Saksan kommunistinen puolue elää kautta, jolloin kerätään voimia ja valmistetaan joukkoja tuleviin ratkaiseviin taisteluihin. Vanhojen tarkoituksien saavuttamiseen uudessa tilanteessa ei suoran rynnistyksen menetelmä enää kelpaa. Saksan kommunistisen puolueen täytyy nyt siirtyä kiertoliikkeiden menetelmään, joiden tarkoituksena on työväenluokan enemmistön valtaaminen Saksassa. Luonnollisesti tällaisissa oloissa Saksassa löytyi „ultravasemmistolaisten“ ryhmä, joka toistaessaan koulupoikamaisesti vanhoja tunnuksia ei ole osannut tai ei halua sopeutua uusiin taisteluoloihin, jotka vaativat uusia työmenetelmiä. Siitä nämä „ultravasemmistolaiset“, jotka politiikallaan häiritsevät puoluetta mukautumasta uusiin taisteluoloihin ja tien raivaamisessa Saksan proletariaatin laajojen joukkojen luò. Joko Saksan kommunistinen puolue murtaa „ultravasemmistolaisten“ vastarinnan, ja silloin se pääsee työväenluokan enemmistön valtaamisen lavealle tielle, tai se jättää sen tekemättä, ja silloin se tekee nykyisen kriisin kroonilliseksi ja puolueelle turmiolliseksi. Siitä johtuu taistelu „ultravasemmistolaisia“ vastaan Saksan kommunistisessa puolueessa sen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä.

Ranskassa meillä on toisenlainen tilanne. Siellä ei ole vielä ollut syvää vallankumouksellista kriisiä. Siellä on käyty taistelua legaalisuuden puitteissa, yk-

sistään tai miltei yksistään legaalisin taistelumenetelmin. Mutta nyt Ranskassa on alkanut kriisi. Tarkoitin Marokon ja Syyrian sotia ja Ranskan finanssivaikeuksia². Kuinka syvä tämä kriisi on oleva, sitä on vielä vaikea sanoa, mutta se on kuitenkin kriisi, joka vaatii puolueelta legaalisten ja illegaalisten taistelumahdollisuuksien yhdistämistä, vaatii puolueelta maksimaalista bolshevisointia. Luonnollisesti tällaisissa oloissa Ranskan puolueessa löytyi ryhmä,—tarkoitin oikeistolaisten ryhmää,—joka ei ole osannut tai ei halua sopeutua uusiin taisteluoloihin ja joka edelleenkin, tottumuksen voimasta, pitää kiinni vanhoista taistelumenetelmistä pitäen niitä ainoina oikeina menetelminä. Tämä seikka ei tietenkään voi olla jarruttamatta Ranskan kommunistisen puolueen bolshevisoimista. Siitä johtuu oikeistovaara Ranskan kommunistisessa puolueessa nykyhetken vaarana. Siitä johtuu tehtäväksi taistelu oikeistovaaraa vastaan Ranskan kommunistisen puolueen iskutehtävänä.

Muutamia esimerkkejä NKP(b):n historiasta. Vuoden 1905 vallankumouksen jälkeen meilläkin muodostui puolueessa „ultravasemmistolaisten“ ryhmä „otzovistien“ nimellä, joka ei osannut tai ei halunnut sopeutua uusiin taisteluoloihin eikä tunnustanut legaalisten mahdollisuuksien käyttämisen menetelmää (Duuma, työväenklubit, vakuutuskassat y.m.). On tunnettua, että Lenin kävi päättäväistä taistelua tätä ryhmää vastaan, ja puolueen onnistui päästä oikealle tielle sen jälkeen, kun se ehti voittamaan tämän ryhmän. Samoin meillä kävi vuoden 1917 vallankumouksen jälkeen, jolloin „ultravasemmistolainen“ ryhmä³ esiintyi Brestin rauhaa vastaan. On tunnettua, että

Leninin johdolla puolueemme löi hajalle tämänkin ryhmän.

Mistä nämä kaikki tosiasiat puhuvat? Siitä, että kysymystä taistelusta oikeistolaisia ja „ultravasemmistolaisia“ vastaan ei ole asetettava abstraktisesti, vaan konkreettisesti, poliittisen tilanteen mukaisesti.

Onko sattuma, että ranskalaiset esittävät Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan komitean Puhemiehistölle päätöslauselman puolueensa oikeistoinneksia vastaan, mutta saksalaiset päätöslauselman „ultravasemmistolaisia“ vastaan? Se ei ole tietenkään sattuma. Jokainen puhuu omista vaivoistaan.

Siksi oikeistolaisiin ja „ultravasemmistolaisiin“ kohdistuvan iskun oikeudenmukaisuuden ja yhtäläisyyden kanta ei ole oikea.

Juuri siksi ehdottaisinkin Saksan „ultravasemmistolaisia“ koskevasta päätöslauselmaluonnoksesta pyyhittäväksi pois lauseen, jossa sanotaan, että Saksan kommunistisessa puolueessa pitää taistelun kärki suunnata yhtä paljon sekä oikeistolaisia että „ultravasemmistolaisia“ vastaan. Ehdotan pyyhittäväksi pois tämän lauseen samasta syystä kuin siitä päätöslauselmasta, joka koski Ranskan kommunistisen puolueen oikeistolaisia, pyyhittiin pois lause taistelun keskittämistä „ultravasemmistolaisia“ vastaan. Se, että oikeistolaisia ja „ultravasemmistolaisia“ vastaan on käytävä taistelua aina ja kaikkialla,— se on ehdottomasti oikein. Mutta nyt ei ole kysymys siitä, vaan siitä, mikä juuri tällä hetkellä on keskeisin kysymys toisaalta Ranskassa ja toisaalta Saksassa. Ajattelen, että Ranskan kommunistisessa puolueessa keskeisin kysymys on taistelu oikeistolaisia vastaan, sillä sitä

vaatii tämän hetken poliittinen välttämättömyys; sen sijaan Saksan kommunistisessa puolueessa keskeisin kysymys on taistelu „ultravasemmistolaisia“ vastaan, sillä sitä vaativat Saksan kommunistisen puolueen tämän hetken poliittiset tarpeet.

Minkälainen on Saksan kommunistisessa puolueessa olevan väliryhmän, Ruth Fischerin ja Maslovin ryhmän asema, jos tätä kysymystä käsitellään juuri esitetyltä kannalta? Mielestäni tämä ryhmä suojelee diplomaattisesti Scholemin „ultravasemmistolaista“ ryhmää. Olematta avoimesti solidaarinen Scholemin ryhmälle Ruth Fischerin ja Maslovin ryhmä tekee kuitenkin kaiken voitavansa saadakseen heikkenetyksi puolueen iskua Scholemin ryhmää vastaan. Näin ollen Ruth Fischerin ja Maslovin ryhmä häiritsee Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomiteaa „ultravasemmistolaisten“ ennakkoluulojen voittamisessa ja hävittämisessä Saksan kommunistisessa puolueessa. Siksi Saksan kommunistisen puolueen on käytävä päättäväistä taistelua tätä ryhmää vastaan, Ruth Fischerin ja Maslovin ryhmää vastaan. Joko Ruth Fischerin ja Maslovin ryhmä lyödään hajalle, ja silloin puolue saa mahdollisuuden voittaa nykyisen kriisin taistelussa Scholemin ryhmää vastaan, tai Saksan kommunistinen puolue antaa peräksi Ruth Fischerin ja Maslovin ryhmän diplomaattisille juonille, ja silloin taistelu hävitään Scholemin hyväksi.

II

Minusta tuntuu siltä, että puolueen sisäisen aatteellisen taistelun kysymyksessä Hansen saarnaa jotain pappismoraalia, mikä ei lainkaan sovi kommu-

nistiselle puolueelle. Hän ei nähtävästi vastusta aatteellista taistelua. Mutta hän haluaisi käydä tätä taistelua siten, ettei se saattaisi opposition johtajia mitenkään huonoon valoon. Minun on sanottava, että sellaista taistelua ei maailmassa ole olemassa. Minun on sanottava, että se, joka pitää taistelua mahdollisena ainoastaan sillä ehdolla, että johtajia ei saateta pienimmästäkään määrin häpeään, hän todellisuudessa kieltää kaiken aatteellisen taistelun mahdollisuuden puolueen sisällä. Täytyykö meidän paljastaa puolueen joidenkin johtajien virheitä? Täytyykö meidän tuoda nämä virheet päivänvaloon, jotta puoluejoukkoja voitaisiin kasvattaa osoittamalla johtajien virheet? Mielestäni täytyy. Mielestäni muita teitä virheiden korjaamiseksi ei ole olemassa. Mielestäni virheiden hämäämismenetelmä ei ole meidän menetelmämme. Mutta siitä johtuu, että puolueen sisäinen taistelu ja virheiden korjaaminen ei voi tapahtua ilman eräiden johtajien jonkinlaista häpeään saattamista. Se on mahdollisesti valitettavaa, mutta sille ei voida mitään, sillä me olemme voimattomia taistelemaan kiertämätöntä vastaan.

Täytyykö meidän yleensä taistella sekä „ultra-vasemmistolaisia“ vastaan että oikeistolaisia vastaan,— kysyy Hansen. Täytyy tietysti. Tämän kysymyksen me olemme ratkaisseet jo kauan sitten. Siitä ei ole kiistaa. Kiistaa käydään siitä, mitä vaaraa vastaan käytävään taisteluun meidän on nyt keskitettävä huomio kahdessa eri puolueessa, Ranskan ja Saksan puolueessa, jotka eivät nyt ole samassa asemassa. Onko sattuma, että ranskalaiset ovat esittäneet Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan komitean Pu-

hemiehistölle päätöslauselman oikeistolaisia vastaan, mutta saksalaiset päätöslauselman „ultravasemmistolaisia“ vastaan? Ehkä ranskalaiset ovat erehtyneet keskittäessään huomion taisteluun oikeistolaisia vastaan? Miksi sitten Hansen ei ole yrittänyt esittää Puhemiehistölle vastapäätöslauselmaa taistelusta „ultravasemmistolaisia“ vastaan Ranskassa? Ehkä saksalaiset ovat erehtyneet keskittäessään huomion taisteluun „ultravasemmistolaisia“ vastaan? Miksi sitten Hansen ja Ruth Fischer eivät ole yrittäneet esittää Puhemiehistölle vastapäätöslauselmaa huomion keskittämisestä taisteluun oikeistolaisia vastaan? Mistä on kysymys? Kysymys on siitä, ettei meillä ole abstraktista kysymystä taistelusta oikeistolaisia ja „ultravasemmistolaisia“ vastaan yleensä, vaan konkreettinen kysymys Saksan puolueen päiväjärjestyksessä olevista tehtävistä nykyhetkellä. Ja Saksan kommunistisen puolueen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on „ultravasemmistolaisen“ vaaran voittaminen, samoin kuin Ranskan kommunistisen puolueen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on oikeisto-vaaran voittaminen.

Miten on selitettävä esimerkiksi se yleisesti tunnettu tosiasia, että Englannin, Ranskan ja Tshekkoslovakian kommunistisilla puolueilla on jo tärkeitä tukikohtia maittensa ammatillisessa liikkeessä, että ne ovat jo raivanneet itselleen tien työväenluokan laajoihin joukkoihin ja alkaneet voittaa elleivät työväenluokan enemmistön, niin ainakin sen huomattavien joukkojen luottamuksen, silloin kun Saksassa ovat asiat tässä suhteessa yhä vieläkin heikolla kannalla? Tämä seikka on selitettävissä ennen kaikkea

siten, että Saksan kommunistisessa puolueessa ovat vielä voimakkaita „ultravasemmistolaiset“, jotka yhä vieläkin suhtautuvat ammattiliittoihin, yhteisrintamatunnukseen, ammattiliittojen valtaamista koskevaan tunnukseen epäilevästi. Kaikki tietävät, että „ultravasemmistolaiset“ vielä äskettäin puoltivat tunnusta „pois ammattiliitoista“. Kaikki tietävät, että tämän proletariaatinvastaisen tunnuksen jätteitä ei ole vieläkään täydellisesti voitettu „ultravasemmistolaisten“ keskuudessa. Jompikumpi: joko Saksan kommunistinen puolue kykenee nopeasti ja päättäväisesti voittamaan „ultravasemmistolaisten“ ennakkoluulot kysymyksessä joukkojen keskuudessa suoritettavan työn menetelmistä lyöden kerta kaikkiaan, lyöden aatteellisesti hajalle Scholemin ryhmän, tai se ei kykene tekemään sitä, ja silloin kriisi Saksan kommunistisessa puolueessa voi saada mitä vaarallimmman suunnan.

Puhutaan, että „ultravasemmistolaisten“ mukana kulkee rehellisiä vallankumouksellisia työläisiä, joita ei saa eikä pidä työntää luotaan. Se on aivan oikein. Me emme kehoitakaan työntämään heitä syrjään. Sen takia me emme tee päätöslauselmaluonnoksessamme mitään ehdotuksia kenenkään „ultravasemmistolaisen“, semminkään työläisten työntämisestä syrjään tai puolueesta erottamisesta. Mutta kuinka nämä työläiset voidaan nostaa leniniläisen puolueen tietoisuustasolle? Kuinka heidät voidaan opastaa pois niiltä harhateiltä, joilla he nyt ovat „ultravasemmistolaisten“ johtajiensa virheiden ja ennakkoluulojen takia? Sitä varten on olemassa ainoastaan yksi keino, se keino, ettei „ultravasemmistolaisille“ johtajille anneta poliit-

tista tunnustusta, että paljastetaan ne „ultravasemmistolaiset“ virheet, jotka saattavat rehellisiä vallankumouksellisia työläisiä harhaan ja estävät heitä pääsemästä lavealle tielle. Voimmeko me sietää puolueen aatteellisen taistelun ja joukkojen poliittisen kasvatuksen kysymyksissä mätää diplomatiapeliä, virheiden hämäämistä? Ei, emme voi. Se olisi työläisten pettämistä. Minkälainen ulospääsy siinä tapauksessa on olemassa? Vain yksi ulospääsy: on paljastettava „ultravasemmistolaisten“ johtajien virheet ja autettava siten rehellisiä vallankumouksellisia työläisiä pääsemään oikealle tielle.

Puhutaan, että isku „ultravasemmistolaisia“ vastaan saattaa aiheuttaa sellaisen syytöksen, että Saksan kommunistinen puolue on oikeistolaisutunut. Kaikki se on tyhjää puhetta, toverit. Yleisvenäläisessä puoluekonferenssissa⁴ vuonna 1903, jolloin Lenin kävi taistelua venäläisiä „ultravasemmistolaisia“ vastaan ja löi heidät täydellisesti hajalle, meilläkin löytyi silloin sellaisia, jotka syyttivät Leniniä oikeistolaisuudesta, oikealle siirtymisestä. Kuitenkin koko maailma tietää nyt, että Lenin oli silloin oikeassa, että hänen katsantokantansa oli ainoa vallankumouksellinen katsantokanta, mutta venäläiset „ultravasemmistolaiset“, jotka silloin komeilivat „vallankumouksellisilla“ fraaseilla, olivat todellisuudessa opportunisteja.

Ei pidä unohtaa sitä, että oikeistolaiset ja „ultravasemmistolaiset“ ovat todellisuudessa kaksoset, joten ne ovat siis opportunistisella kannalla, sillä erotuksella kuitenkin, että oikeistolaiset eivät aina peitä opportunismiaan, mutta vasemmistolaiset peittävät aina opportunismiaan „vallankumouksellisella“ fraa-

silla. Me emme voi määritellä politiikkaamme sen mukaan, mitä yhdet tai toiset juorukellot tai poroporvarit saattavat meistä sanoa. Meidän on kuljettava tietämme järkkymättä ja varmasti, välittämättä siitä, minkä juorun tyhjäntoimittajat saattavat meistä vielä keksiä. Venäläisillä on hyvä sananlasku: „Koirat haukkuvat, mutta karavaani menee ohi“. Meidän sietäisi muistaa tämä sananlasku: se saattaa olla meille vielä monesti tarpeen.

Ruth Fischer sanoo, että vastaisuudessa Saksan kommunistisessa puolueessa saattaa oikeistovaarasta tulla puolueen päiväjärjestyksessä oleva kysymys. Se on täysin mahdollista ja vieläpä luultavaakin. Mutta mitä siitä seuraa? Ruth Fischer tekee siitä sen kummallisen johtopäätöksen, että iskua „ultravasemmistolaisia“ vastaan Saksassa, jotka nykyään jo ovat realinen vaara, on heikennettävä, ja iskua oikeistolaisia vastaan, joista saattaa tulla vakava vaara tulevaisuudessa, on nyt heti voimistettava. Ei ole vaikeaa ymmärtää, että tällainen kysymyksen asettaminen on jonkin verran naurettava ja perinpohjin väärä. Tällaiselle naurettavalle kannalle on saattanut asettua ainoastaan diplomaattinen väliryhmä, Ruth Fischerin ja Maslovin ryhmä, joka yrittää heikentää puolueen taistelua „ultravasemmistolaisia“ vastaan ja pelastaa siten Scholemin ryhmän, saattaa sen pois iskun alta. Se on Ruth Fischerin ehdotuksen ainoa ajatus. Luulen, että Ranskassakin on tällainen diplomaattinen väliryhmä, joka yrittää leppeillä puheilla peitellä Ranskan kommunistisen puolueen oikeistoaineksia. Siksi taistelu diplomaattisia väliryhmiä vastaan niin

Saksan kuin myöskin Ranskan puolueessa on päiväjärjestyksessä oleva tehtävä.

Ruth Fischer väittää, että päätöslauselman hyväksyminen „ultravasemmistolaisia“ vastaan Saksassa voi ainoastaan kärjistää tilannetta puolueen sisällä. Arvelen, että Ruth Fischer haluaa pitkittää kriisiä Saksan kommunistisessa puolueessa, tehdä sen pitkälliseksi, tehdä sen kroonilliseksi kriisiksi. Siksi me emme voi lähteä Ruth Fischerin tietä kaikesta hänen diplomaatiastaan ja puoluerauhaa koskevista leppeistä sanoistaan huolimatta.

Olen sitä mieltä, toverit, että Saksan puolueessa on jo kiteytynyt vakavia marxilaisia aineksia. Saksan kommunistisen puolueen nykyinen työläisydin on mielestäni juuri se marxilainen ydinjoukko, jota Saksan kommunistinen puolue tarvitsee. On tuettava tätä ydinjoukkoa ja autettava sitä taistelussa kaikenlaisia poikkeamia vastaan, ennen kaikkea „ultravasemmistolaisia“ poikkeamaa vastaan,— sellainen on Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan komitean Puhemieshistön tehtävä. Siksi meidän on hyväksyttävä päätöslauselma „ultravasemmistolaisia“ vastaan Saksassa.